

Arrest

nr. 275 822 van 9 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 november 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 15 maart 2011.

1.2. Op 7 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 19 december 2012 bij arrest nr. X.

1.3. Op 4 februari 2013 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie besliste dit tweede verzoek op 8 februari 2013 niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

1.5. Op 4 juli 2014 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal besliste dit derde verzoek op 30 juli 2014 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag").

1.7. Op 26 februari 2015 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Op 30 maart 2015 werd de afstand van voormeld vierde verzoek vastgesteld daar verzoeker binnen de vijftien dagen geen gevolg had gegeven aan de oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ).

1.9. Op 22 september 2016 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De commissaris-generaal besliste dit vijfde verzoek om internationale bescherming op 20 maart 2017 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag").

1.11. Op 26 juli 2019 diende verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

1.12. De commissaris-generaal verklaarde dit vijfde volgend verzoek om internationale bescherming, op 29 april 2020 niet-ontvankelijk. Bij arrest nr. X van 23 augustus 2021 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen deze beslissing van 29 april 2020.

1.13. Op 1 februari 2022 dient verzoeker een zevende verzoek om internationale bescherming in.

1.14. De commissaris-generaal verklaart dit zesde volgend verzoek om internationale bescherming, op 19 april 2022 niet-ontvankelijk

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische moslim van Arabische origine afkomstig uit Najaf, Zuid-Irak. Tot 2005 studeerde u Engelse literatuur aan de universiteit van Kufa. Van 2005 tot 2007 werkte u als vertaler voor de Amerikanen in Basra en Diwaniya, u tolkte tijdens opleidingen. Vanaf 26 november 2007 ging u aan de slag als leraar in een middelbare school in Kufa en in een secundaire school in Najaf. U nam in Najaf op 13 en 21 juni 2010 deel aan betogingen tegen de hoge energieprijzen. Hierna kwamen twee politiemannen naar uw huis om informatie van u te vragen over de betoging. U bleef hierna thuis totdat u twee weken later twee dreigbrieven ontving. Begin augustus ging u bij uw tante in Najaf wonen waar u een derde dreigbrief ontving. Hierna vertrok u naar Bagdad en verbleef er van 10 augustus 2010 tot begin september 2010. Tijdens deze periode ontving u een vierde dreigbrief. Op 17 september 2010 vertrok u naar Turkije. U verbleef daar tot eind oktober waarna u verder reisde naar België. Onderweg vernam u dat de politie op 9 oktober 2010 een inval had gedaan bij u thuis en dat er een arrestatiebevel op uw naam werd afgeleverd. Op 6 november 2010 kwam u in België aan. Op 8 november 2010 verzocht u hier een eerste maal om internationale bescherming. U legde daarbij uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor, een militair boekje, uw studentenkaart, uw badge van het Ministerie van Onderwijs, een arrestatiebevel, een klacht van uw moeder, vier dreigbrieven en foto's van uzelf als vertaler.

Op 7 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 19 december 2012 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U ging niet in cassatieberoep.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 4 februari 2013 een tweede asielverzoek in België in. U baseerde zich hierbij op dezelfde vluchtmotieven die u had uiteengezet bij uw eerste verzoek. U bracht verder geen nieuwe elementen aan. Op 8 februari 2013 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om uw tweede verzoek niet in overweging te nemen (bijlage 13quater).

In april 2013 verliet u België en reisde u naar Zweden waar u op 25 juni 2013 asiel aanvroeg. U werd in het kader van de Dublin-akkoorden evenwel teruggestuurd naar België. Op 4 juli 2014 verzocht u een derde maal om internationale bescherming in België. U verklaarde hierbij dat u in geval van een terugkeer

naar Irak vreesde gedood te worden door sjitische milities omdat u vroeger voor de Amerikanen had gewerkt. U voegde er aan toe dat u daardoor al problemen had gekend en dat u eveneens problemen had gekend omdat uw moeder een soennitische was. U stelde verder dat u recht had op een verblijfsvergunning omdat u al twee jaar in Europa verbleef en dat u op zijn minst subsidiaire bescherming verwachtte te verkrijgen omdat u voor de Amerikanen had gewerkt. U legde geen nieuwe documenten voor.

Het CGVS besloot op 30 juli 2014 tot een niet-inoverwegingname van uw derde asielverzoek. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van het CGVS.

U verliet het Belgisch grondgebied en ging opnieuw naar Zweden. Uw vingerafdrukken werden op 13 augustus 2014 genomen in Malmö, Zweden, waar u een verzoek indiende. Op basis van de Dublinwetgeving werd er besloten dat uw aanvraag door de Belgische asielinstanties diende behandeld te worden. U werd op 26 februari 2015 overgevoerd naar België. U verzocht hier diezelfde dag een vierde maal om internationale bescherming. U diende zich aan te bieden op de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 februari 2015 maar u verzaakte daaraan. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot dat u bijgevolg afstand deed van uw asielaanvraag.

U keerde nogmaals terug naar Zweden. Midden juni 2015 huwde u er religieus met de Zweedse S. C. G. H.. Uw dochter E. eveneens met de Zweedse nationaliteit, werd geboren op 28 maart 2016.

U werd op 21 juni 2016 wederom overgevoerd naar België. U bleef niet op het Belgische grondgebied maar reisde naar Duitsland en diende er op 24 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming in. U reisde echter opnieuw terug naar Zweden en vroeg er op 18 juli 2016 nog een keer asiel aan. U werd op 8 augustus 2016 wederom overgebracht naar België. U keerde alsnog terug naar Zweden en vroeg er op 11 augustus 2016 nogmaals om asiel. Op 5 september 2016 werd u andermaal naar België teruggebracht.

U diende op 22 september 2016 voor de vijfde keer een asielverzoek in België in. Deze was nog steeds gebaseerd op uw verklaringen dat u voor de Amerikanen had gewerkt en u daarom gevaar liep in Irak. Verder haalde u aan dat uw familiale situatie was veranderd. U wou graag een verblijfsvergunning krijgen van België zodat u in Zweden gezinshereniging kon aanvragen. Uw familie in Irak was op de hoogte van uw huwelijk en reageerde erg agressief. Uw familie ging ervan uit dat u met een Joodse was getrouwd en uw geloof had afgezworen. U vreesde niet meer welkom te zijn in Irak en gedood te worden door de conservatieve Iraakse bevolking. U legde geen bijkomende documenten neer ter staving van uw vijfde asielverzoek.

Op 20 maart 2017 nam het CGVS een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U tekende geen beroep aan.

U zou vervolgens in 2018 naar Duitsland zijn afgereisd, van waaruit u werd teruggebracht naar België. U wou hier niet blijven en reisde naar Nederland waar u vier maanden in het opvangcentrum van Ter Apel verbleef. Omdat ook Nederland u wou terugsturen, bent u zelf in 2019 op eigen houtje naar Giesen, Duitsland, vertrokken. U verbleef er totdat Duitsland u opnieuw repatrieerde naar België, wat gebeurde op 25 juli 2019. U verzocht de volgende dag een zesde maal om internationale bescherming. U gaf aan dat u intussen (religieus) was gescheiden van uw Zweedse vrouw. U stelde ook medische problemen te hebben, Nederlandse en Duitse dokters zouden hebben vastgesteld dat de doorstroming van het bloed naar uw hoofd niet goed was, maar de dokter in België wou dit niet geloven. U herhaalde nogmaals dat u in Irak problemen kende met de militie van Muqtada As-Sadr omdat u indertijd had samengewerkt met de Amerikanen. Bij terugkeer vreesde u nog meer problemen omdat u geen praktiserend moslim meer was. Omwille van uw eerder huwelijk met een Zweedse en het feit dat jullie samen een kind hebben vreesde u tenslotte ook door uw eigen familie te worden uitgesloten. Ter staving legde u volgende stukken neer: een kopie van de uitspraak in beroep inzake de overdracht van uw asielverzoek vanuit Nederland naar België, een medisch rapport uit Nederland en een medisch attest en voorschrift uit Duitsland.

Het CGVS besloot op 30 april 2020 tot de niet-ontvankelijkheid van uw zesde asielverzoek. U tekende hiertegen op 2 juni 2020 beroep aan bij de RvV die in haar arrest van 23 augustus 2021 dat beroep verwierp.

In juni 2020 zou u opnieuw België hebben verlaten en naar Nederland zijn gereisd. U verzocht er om asiel en verbleef er ongeveer zes maanden. U verbleef er een tijdje in een gesloten opvangcentrum te Utrecht totdat u opnieuw naar België werd uitgewezen. Op 1 februari 2022 verzocht u hier een zevende maal om internationale bescherming. U heeft psychische problemen; volgens uw psycholoog precies omdat u geen verblijfsvergunning in België heeft. Tevens zou u ook evenwichtsproblemen hebben, maar zou u inmiddels zijn gestopt met het nemen van medicatie hiervoor.

Uw problemen in Irak blijven intussen verder duren, meer zelfs, het probleem met uw stam zou helemaal zijn geëscaleerd. Immers, als gevolg van uw werk als tolk voor de Amerikanen blijken er in 2010 personen van de stam Al-Mansouri en van de stam Al-Shummare te zijn gearresteerd. U wordt als schuldige hiervoor aangeduid. Uw eigen stam, Al-Tofayli, heeft u hierom verستoten en heeft erin toegestemd, in overleg met de twee getroffen stammen, dat uw bloed kan worden vergoten. Pas in mei 2021 zou u van

deze verstoting en 'license to kill' op de hoogte zijn gebracht. Omdat u op een gegeven moment toch had besloten terug te keren naar Irak, zou uw broer u op de hoogte hebben gebracht van het conflict met uw stam en de twee andere stammen. Als tolk voor de Amerikanen was u in den beginne enkel betrokken bij de training van politie en leger in Irak. Nadien zouden de Amerikaanse troepen huiszoekingen en arrestaties hebben verricht van kopstukken van de militie Jaish al-Mehdi, waarbij u als tolk ook was betrokken. Dit wordt u ten zeerste kwalijk genomen en heeft bijgevolg ook geleid tot problemen met de eigen stam.

Ter staving van uw nieuwe asielverzoek legt u twee stukken neer die u ontving via mail, nl. de verstotingsbrief van uw stam dd. 18 maart 2015 en de schriftelijke toestemming van de stam om u te doden dd. 15 mei 2010. U vreest bij terugkeer te worden gedood, het zij door aanhangers van Jaish al-Mehdi, hetzij door uw eigen stam. U kan er op niemand meer rekenen. U heeft enkel nog contact met uw neef S. via WhatsApp; diegene die u ook via mail voormelde twee stukken heeft doorgestuurd. U hekelt het feit dat de Amerikanen niets hebben gedaan om mensen zoals u te helpen. Een collega-tolk van u zou zijn gedood door de milities met 13 kogels. Er wordt binnen uw stam ook over u geroddeld omdat u in Zweden een dochter heeft.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient nogmaals beklemtoond te worden dat uw eerste asielverzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een groot gebrek aan geloofwaardigheid. In het kader van uw eerste verzoek gaf u, bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (dd. 3 februari 2011), aan dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst vreesde opgepakt te worden door de Iraakse autoriteiten wegens het verstoren van de openbare orde door uw deelname aan betogingen. Na deze betogingen ontving u verschillende dreigbrieven die later afkomstig bleken te zijn van een buurman. Het CGVS argumenteerde dat uw verklaringen uiterst vaag waren en dat u niet wist door wie u precies bedreigd werd. Voorts werden er vraagtekens geplaatst bij de authenticiteit en oorsprong van de door u neergelegde documenten. U tekende beroep aan bij de RvV maar daagde niet op bij de terechtzitting en liet zich evenmin vertegenwoordigen, waardoor het beroep werd verworpen.

Uw tweede asielverzoek werd vervolgens door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een weigering tot in overwegingname omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die in uw hoofde konden wijzen op een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beperkte zich tot de blote bewering dat u gedood of opgesloten zou worden in geval van terugkeer en verwees naar medische problemen.

In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Irak vreesde gedood te worden door sjiiitische milities omdat u vroeger voor de Amerikanen had gewerkt. U stelde verder dat u hierom al problemen had gekend. Tevens zou u vroeger ook al problemen hebben gekend omwille van het feit dat uw moeder een soennitische moslima is. Het CGVS argumenteerde dat u van deze voorgehouden problemen, in concreto uw werk bij de Amerikanen en de religieuze strekking van uw moeder, op geen enkel moment melding had gemaakt naar aanleiding van uw voorgaande asielverzoeken. U verklaarde bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dd. 15 maart 2011, dat u in Irak eigenlijk geen problemen kende omwille van uw werkzaamheden voor de Amerikanen. U verwees enkel naar één van de dreigbrieven die een verwijzing zou bevatten naar deze werkzaamheden (CGVS dd. 15/03/2011, p. 5, 6, 10, 12, 14, 15). Wat de dreigbrieven betrof stelde het

CGVS echter vast dat er ernstig getwijfeld kon worden aan de authenticiteit van die stukken. Het betroffen immers louter geprinte stukken, eenvoudig te manipuleren en/of te vervalsen, en waarvan aldus de authenticiteit onmogelijk kon worden nagegaan. Verder legde u hoogst vage verklaringen af omtrent de oorsprong van die documenten. Het CGVS merkte voorts nog op dat het weinig aannemelijk was dat u pas in 2010 problemen zou kennen omwille van werkzaamheden die u reeds in 2007 had beëindigd (beslissing CGVS, p.2). Gelet op voormelde vaststellingen konden de verklaringen die u in het kader van uw derde asielaanvraag aflegde met betrekking tot gebeurtenissen die geen onmiddellijk verband hielden met uw vorige asielverzoeken en die u bovendien op geen enkele manier kon staven, allerm minst overtuigen. Wat betrof uw verklaringen met betrekking tot uw levenssituatie in Europa en België werd er opgemerkt dat deze niet relevant waren bij de beoordeling of u mogelijks in aanmerking zou komen voor het bekomen van internationale bescherming aangezien dergelijke motieven niet vallen onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Uw derde asielverzoek werd op 31 juli 2014 bijgevolg niet in overweging genomen door het CGVS. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van het CGVS.

Op 26 februari 2015 diende u voor de vierde keer een asielverzoek in. Maar u toonde geen interesse in het vervolg van de procedure en daagde niet op bij de DVZ voor een verduidelijking van de nieuwe elementen op basis waarvan u achtte in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Bijgevolg werd u op 30 maart 2015 door de DVZ geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag.

Na een aantal pogingen om uw asielverzoek door de Zweedse asielinstanties te laten behandelen, diende u een vijfde asielverzoek in België in. Uw claim dat u omwille van het feit dat u van 2005 tot 2007 voor de Amerikanen gewerkt had en uw leven hierdoor in gevaar was, was in uw vorige asielverzoeken reeds uitvoerig besproken en weerlegd. U bracht geen elementen aan die deze appreciatie konden wijzigen. U bleef echter volhouden dat het feit dat u voor de Amerikanen had gewerkt het grootste bewijs was dat uw leven in gevaar is. Een dergelijke blote bewering was ruimschoots onvoldoende om u alsnog een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

Inzake uw religieus huwelijk met de Zweedse S. C. G. H. en de reactie van uw familie (in casu uw neven) daarop, kon ook dat element hoegenaamd niet overtuigen. U legde geen enkel tastbaar bewijs neer om uw vrees in deze te staven. U verklaarde nochtans tijdens het gehoor op de DVZ dat u documenten had om uw problemen te staven maar slaagde er niet in deze neer te leggen. Het CGVS merkte op dat, gelet op het feit dat u intussen verschillende asielprocedures had doorlopen - zowel in België als in Zweden -, er kon worden aangenomen dat u op de hoogte was van het belang van materiële stukken om uw problemen aan te tonen. Op uw openbare facebookpagina 'A. M.' stonden een paar foto's van uw dochter, maar vielen er geen vijandige reacties van uw familie te bespeuren. Uw bewering dat u problemen kende met uw familie omwille van uw huwelijk bleken slechts blote beweringen te zijn die nergens steun vonden in het administratief dossier. Het CGVS besloot aldus uw vijfde verzoek niet in overweging te nemen. Ook nu tekende u geen beroep aan.

Met betrekking tot uw zesde asielverzoek kon het CGVS niet anders dan vaststellen dat u uit het zelfde vaatje bleef putten. U verwees opnieuw naar mogelijke problemen met een militie (nl. van Muqtada As-Sadr) bij een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van uw werk voor de Amerikanen vele jaren terug. Opnieuw, dit element werd over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden en het louter herhalen ervan kon niet leiden tot een andersluidende appreciatie van uw asielverzoek (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 16). Dat u er aan toevoegde dat u nog meer moeilijkheden vreesde omdat u ook geen praktiserend moslim meer was, was opnieuw een loutere bewering van uwentwege die u op geen enkele manier concretiseerde of aantoonde. Overigens relativeerde u zelf uw situatie door aan te geven dat u al tien jaar geleden uw land had verlaten en niet wist of er nog iets was gebeurd of niet. Het CGVS wenste in dit verband op te merken dat, indien u stelde dat uw vrees nog bestaande was, van u in alle redelijkheid kon worden verwacht dat u zich dan op de hoogte hield/stelde van eventuele nieuwe ontwikkelingen in uw thuisland inzake uw eigen situatie of deze van uw achtergebleven familieleden. Dat u dat niet had gedaan, stond haaks op de door u beweerd vrees voor vervolging (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 16).

Eenzelfde vaststelling betrof de problemen die u zei te kennen met uw familie, en dit omwille van uw huwelijk met een Zweedse en de geboorte van jullie kind. Het CGVS motiveerde eerder al omstandig dat u er evenmin in was geslaagd om die problemen aan te tonen. Bovendien was u intussen gescheiden van uw Zweedse vrouw en stelde u zelf nogal laconiek dat uw inmiddels gestrande huwelijk u hooguit zou uitsluiten van uw Iraakse familie maar geenszins uw leven kon bedreigen (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 21). Hiermee relativeerde u zelf in hoge mate de door u gemelde problemen met uw familie, die geenszins aanleiding konden geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Daarnaast stelde u dat u medische problemen had, alleen zou de dokter in België geen geloof hechtten aan de vaststellingen die werden gedaan door een Nederlandse en Duitse arts (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 12). Ter staving legde u een kopie van uw patiëntendossier

(Medische Zorg asielzoekers Hardenberg - Nederland, dd. 22 februari 2019) en een Duits attest met voorschrift voor medicatie (dd. 14 maart 2019) neer. Uit het Nederlands verslag bleek enkel de diagnose van 'crisis/voorbijgaande stressreactie'. Het CGVS betwistte deze diagnose geenszins, maar deze werd meer dan een jaar vóór uw zesde verzoek gesteld, en stelde bovendien dat de stressreactie van 'voorbijgaande' aard zou zijn en linkte deze geenszins aan de elementen van vrees die u herhaaldelijk aanhaalde tav. de Belgische asielinstanties.

Thans, in het kader van uw zevende asielverzoek, blijft u vasthouden aan uw verhaal dat u problemen kent in Irak omwille van uw werk als tolk voor de Amerikaanse troepen. Zoals hierboven al meermaals aangegeven kon aan uw verklaringen ter zake geen geloof worden gehecht. U doet er momenteel nog een schepje bovenop en stelt dat u om diezelfde reden nu ook ernstige problemen kent met uw stam. Door uw toedoen zouden personen van twee andere stammen zijn opgepakt en wordt u dit aangewreven, zodoende zelfs dat uw stam het op een akkoord heeft gegooid met de twee andere stammen om uw bloed te vergieten (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vragen 15-16). Opnieuw, tijdens uw initieel verzoek heeft u nooit of te nimmer gewag gemaakt van enige problemen omwille van uw vertaalwerk. Zoals hierboven al vermeld, gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 15 maart 2011 uitdrukkelijk aan dat u in Irak eigenlijk geen problemen kende omwille van uw werkzaamheden voor de Amerikanen. Deze tegenspraak is stuitend. Bovendien geeft u uw taak als tolk voor de Amerikaanse troepen nu ook een heel andere invulling dan u eerder had beweerd. Zo stelde u tijdens de voorgaande verzoeken dat u enkel tolkte tijdens opleidingen bij de Iraakse politie en troepen. Actueel, geeft u ineens aan dat u niet alleen tolkte tijdens opleidingen, maar ook Amerikaanse troepen vergezelde tijdens huiszoekingen en arrestaties, en u zelfs (u zweert dit 'bij Allah') bij arrestaties was betrokken van kopstukken van Jaish al-Mehdi (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vragen 15-16). Vandaar uw problemen met deze militie en met de daarmee verbonden stammen Al-Mansouri en Al-Shummare. Dat u thans, in het kader van uw zevende verzoek om internationale bescherming, en bijna 12 jaar (!) na uw eerste verzoek in België deze elementen naar voren brengt, snijdt totaal geen hout en ondergraaft uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

U verdedigt zich door te stellen dat u het conflict tussen uw stam en de twee voormelde stammen pas recent te weten kwam. Uw broer vertelde het u in (mogelijks mei) 2021 nadat u eigenlijk zinnens was terug te keren naar Irak. Nochtans vertelde u even daarvoor nog dat uw broer in 2015 naar Duitsland is gereisd en hij u bij aankomst op de hoogte heeft gesteld van alle incidenten die zich na uw vertrek uit Irak hadden voorgedaan, zoals de arrestatie van stamleden omwille van u, én de toestemming van de eigen stam om u te doden (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 16). Dat u dan nu pas, anno 2022, meer dan 7 jaar na die zogenaamde verontrustende tijdingen door uw broer, en zovele asielverzoeken later, hiermee op de proppen komt, is volstrekt ongeloofwaardig te noemen. Het heeft er alle schijn van dat u van asielverzoek tot asielverzoek uw verhaal tracht aan te dikken en bijkomende elementen verzint teneinde de uitkomst van dat verzoek te beïnvloeden. Aan uw verhaal kan niet het minste geloof worden gehecht. Immers, zelfs als zou u in 2015 door uw broer op de hoogte zijn gesteld van bijkomende incidenten binnen jullie stam - quod non - dan nog verklaart dit op geen enkele manier waarom u nooit eerder tijdens voorgaande verzoeken, en al zeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in 2011, nooit met een woord heeft gerept over uw thans voorgehouden betrokkenheid bij Amerikaanse arrestaties van oa. kopstukken van het Mehdi-leger. Dit houdt totaal geen steek en geeft nogmaals aan dat u er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen.

Los van bovenstaande brengt u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs aan aangaande uw zogenaamde tolkenwerk voor de Amerikaanse troepen, laat staan uw betrokkenheid als tolk bij gevoelige acties zoals arrestaties van vooraanstaande militieleden.

Ter staving van uw huidige verklaringen legt u twee documenten neer, nl. de verstotingsbrief van uw stam dd. 18 maart 2015 en een stuk met de toestemming van de stam om u te doden dd. 15 mei 2010. Vooreerst betreffen beide stukken slecht kopieën die via mail door uw neef Safi naar u zouden zijn verstuurd (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 18). U legt geen originelen neer, waardoor de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. De bewijswaarde van kopieën is per definitie quasi nihil gelet op het makkelijk manipuleerbaar karakter ervan. Tegelijkertijd is het ook weinig logisch dat de verstotingsbrief dateert van 5 jaar na de toestemming van uw stam om u te doden. Logischerwijze zou u eerst worden verstoten door de stam om vervolgens akkoord te gaan met de 'license to kill'. Wat is het nut u te verstoten wanneer u al 5 jaar eerder vogelvrij zou zijn verklaard door de eigen stam. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u deze stukken, daterend van 2010 en 2015 nu pas anno 2022 kan neerleggen, te meer u zelf stelt dat u uw broer al ontmoette in 2015. Dat die stukken u dan niet eerder waren gekend en/of u deze kon neerleggen, is evenzeer een groot vraagteken. Overigens is het opvallend dat, alhoewel beide stukken met een verschil van 5 jaar werden opgesteld, naar kleur, lay out, lettertype, ea. zeer gelijkend zijn. Dergelijke stukken kunnen makkelijk worden opgemaakt door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt. Bovendien wenst het CGVS in deze context nogmaals te benadrukken dat

Iraakse documenten heel gemakkelijk tegen betaling en/of via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten. De bewijswaarde van de door u neergelegde documenten is aldus onbestaande.

Dat ook de inhoud van deze documenten, in casu de beslissing van de stam om u te verstoten en hun akkoord om u om te brengen, u pas in 2021 zou ter ore zou zijn gekomen, na een gesprek met uw broer naar aanleiding van uw voornemen om naar Irak terug te keren, wordt dan weer tegensproken door uw eerdere verklaring dat uw broer u in 2015 al op de hoogte had gebracht van beide beslissingen van de stam. U spreekt zich op dit vlak gewoon faliekant tegen, wat uw oprechtheid andermaal onderuit haalt. Er valt overigens geen enkele reden te bedenken waarom uw broer en/of neef S. (met wie u het meeste contact heeft) u tot (mei) 2021 in het ongewisse zouden laten aangaande beide cruciale beslissingen van de stam, gelet op de relevantie ervan in het kader van uw talloze opeenvolgende asielerzoeken binnen Europa - België, Nederland, Zweden en Duitsland (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 16, 18 en 21). Overigens, dringt zich eveneens de vraag op waarom u, gesteld dat u pas in mei 2021 weet kreeg van beide stambeslissingen, dan pas in maart 2022 - bijna een jaar later - een nieuw asielerzoek in België indiende, het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van uw opeenvolgende verzoeken.

U verklaart actueel dan weer dat u reeds in 2016 problemen met de stam heeft opgeworpen (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 18). Echter, u gaat hiermee helemaal voorbij aan uw verklaring dat die geopperde stamproblemen volgens uw toenmalige verklaringen te maken hadden met uw huwelijk met een Zweedse (door hen als een Joodse gepercipieerd) en niet omwille van uw thans beweerde activiteiten als tolk betrokken bij Amerikaanse arrestaties. Uw verhaal gaat opnieuw alle kanten uit.

Wat anderzijds uw eerder huwelijk betreft en het gegeven dat u in Zweden een dochter heeft, verklaart u momenteel enkel dat dit voer voor roddels is binnen de stam. Het CGVS betwist niet dat hieromtrent roddels kunnen zijn ontstaan en dat dit mogelijks door u als onaangenaam wordt ervaren, maar wil er op wijzen dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen enerzijds roddels en anderzijds vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 23).

Tot slot, inzake de door u voorgehouden medische problemen - enerzijds psychologische problemen en anderzijds evenwichtsproblemen - legt u geen enkel tastbaar begin van bewijs neer noch enig medisch attest die deze actueel zouden kunnen staven (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 12). U voegde er zelf aan toe dat de psycholoog zelf stelde dat alles te maken heeft met het gebrek aan een verblijfsvergunning en u daarom voorstelde hasj te roken. Het CGVS kan hier enkel beklemtonen dat uw opeenvolgende asielerzoeken in België werden afgewezen (net zoals dat het geval zou zijn geweest in de andere Europese landen) maar uzelf besloot hier in moeilijke omstandigheden te verblijven en geen gevolg te geven aan de beslissingen van de Belgische/ Europese asielinstanties. Wat uw evenwichtsproblemen betreffen stelt u zelf dat u medicatie heeft gekregen maar daarmee ben gestopt, u viel er immers van in slaap. U bent momenteel hiervoor niet meer in behandeling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat

bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Shakhr, gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van de stad op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiitische milities. Anno 2021 is Jurf al Sakhr nog steeds in handen van de sjiitische milite Kata'ib Hezbollah. Het is de oorspronkelijke soennitische bevolking nog steeds niet toegestaan om terug te keren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer interof intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Hoewel de autoriteiten moeilijkheden ondervinden om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld dat wordt aangewend door de sjiitische milities is meer gericht van aard. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers

aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat

een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een

terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voert hij de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Vooreerst bekritiseert verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verder voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten. Verzoeker is het er niet mee eens dat de commissaris-generaal zijn bijkomende verklaringen beoordeelt als zijnde ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek waardoor het hem onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn. Verzoeker stelt vast te houden aan de eerdere asielmotieven hetgeen erop wijst dat hij consistent en oprecht is. Vervolgens wordt gewezen op de gedetailleerde verklaringen afgelegd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en de aanvullende documenten die de DVZ werden overhandigd namelijk de verstotingsbrief van de stam en de toestemming om hem te doden.

Verder betoogt verzoeker dat hij de bovenvermelde elementen pas recentelijk te weten is gekomen nadat zijn broer hem hiervan op de hoogte heeft gebracht op een gedetailleerde manier. Hij geeft in dit verband aan dat hij in 2015 hierover flarden van informatie te horen kreeg maar hij de documenten pas rond mei 2021 kon verkrijgen. Overigens wijst verzoeker erop dat zijn reeds verschillende geweigerde verzoeken hem demotiveerden en dat zijn situatie mentaal zwaar is om te dragen.

Verzoeker benadrukt voorts dat gelet op de veelheid van de aanvragen doorheen een zeer langdurige periode het niet bevreedend is dat er verschillen kunnen ontstaan tussen de afgelegde verklaringen. Er wordt hierbij aangevoerd dat zijn huidige verklaringen in overeenstemming zijn met de neergelegde documenten hetgeen zijn geloofwaardigheid versterkt.

Tot slot wordt beklemtoond dat verzoeker reeds sinds september 2010 Irak verliet en sindsdien niet meer is teruggekeerd waardoor hij vervreemd is geraakt van zijn herkomstland en zich door zijn langdurig verblijf in Europa een westerse levensstijl heeft aangemeten. Verzoeker meent hierdoor geïnvloed te worden te meer gelet op de recente veiligheidssituatie in Irak.

2.2. Stukken

Op 25 juli 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022;
- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van

de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoeker bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Hij toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend zevende verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn zevende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom hij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte*

elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 29 maart 2022, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om

internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Verzoeker volhardt in zijn volgend zesde verzoek om internationale bescherming in zijn eerdere problemen in Irak als gevolg van zijn werk als tolk voor de Amerikanen. Hij stelt ervan beschuldigd te worden achter de arrestatie te zitten van personen van de stammen Al-Mansouri en Al-Shummare in 2010. Verzoeker licht toe dat de problemen met zijn stam Al-Tofayli zijn geëscaleerd en hij werd verstoten en er tevens door zijn stam, in overleg met de twee getroffen stammen, de toestemming werd gegeven om hem te vermoorden. Hij geeft aan dat hij pas in mei 2021 op de hoogte werd gesteld van deze verstoting en 'license to kill'.

Ter staving van zijn huidig verzoek heeft verzoeker een verstotingsbrief van zijn stam van 18 maart 2015 neergelegd en de schriftelijke toestemming van 15 mei 2010 van de stam om hem te doden.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Met betrekking tot verzoekers verklaringen aangaande zijn werkzaamheden voor de Amerikanen merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker dit element reeds heeft aangebracht in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal werd beoordeeld. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:

"In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Irak vreesde gedood te worden door sjiiitische milities omdat u vroeger voor de Amerikanen had gewerkt. U stelde verder dat u hierom al problemen had gekend. Tevens zou u vroeger ook al problemen hebben gekend omwille van het feit dat uw moeder een soennitische moslima is. Het CGVS argumenteerde dat u van deze voorgehouden problemen, in concreto uw werk bij de Amerikanen en de religieuze strekking van uw moeder, op geen enkel moment melding had gemaakt naar aanleiding van uw voorgaande asielverzoeken. U verklaarde bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dd. 15 maart 2011, dat u in Irak eigenlijk geen problemen kende omwille van uw werkzaamheden voor de Amerikanen. U verwees enkel naar één van de dreigbrieven die een verwijzing zou bevatten naar deze werkzaamheden (CGVS dd. 15/03/2011, p. 5, 6, 10, 12, 14, 15). Wat de dreigbrieven betrof stelde het CGVS echter vast dat er ernstig getwijfeld kon worden aan de authenticiteit van die stukken. Het betroffen immers louter geprinte stukken, eenvoudig te manipuleren en/of te vervalsen, en waarvan aldus de authenticiteit onmogelijk kon worden nagegaan. Verder legde u hoogst vage verklaringen af omtrent de oorsprong van die documenten. Het CGVS merkte voorts nog op dat het weinig aannemelijk was dat u pas in 2010 problemen zou kennen omwille van werkzaamheden die u reeds in 2007 had beëindigd (beslissing CGVS, p.2). Gelet op voormelde vaststellingen konden de verklaringen die u in het kader van uw derde asielaanvraag aflegde met betrekking tot gebeurtenissen die geen onmiddellijk verband hielden met uw vorige asielverzoeken en die u bovendien op geen enkele manier kon staven, allerminst

overtuigen. Wat betrof uw verklaringen met betrekking tot uw levenssituatie in Europa en België werd er opgemerkt dat deze niet relevant waren bij de beoordeling of u mogelijks in aanmerking zou komen voor het bekomen van internationale bescherming aangezien dergelijke motieven niet vallen onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Uw derde asielverzoek werd op 31 juli 2014 bijgevolg niet in overweging genomen door het CGVS. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van het CGVS.

(...)

Na een aantal pogingen om uw asielverzoek door de Zweedse asielinstanties te laten behandelen, diende u een vijfde asielverzoek in België in. Uw claim dat u omwille van het feit dat u van 2005 tot 2007 voor de Amerikanen gewerkt had en uw leven hierdoor in gevaar was, was in uw vorige asielverzoeken reeds uitvoerig besproken en weerlegd. U bracht geen elementen aan die deze appreciatie konden wijzigen. U bleef echter volhouden dat het feit dat u voor de Amerikanen had gewerkt het grootste bewijs was dat uw leven in gevaar is. Een dergelijke blote bewering was ruimschoots onvoldoende om u alsnog een internationale beschermingsstatus toe te kennen.

(...)

Met betrekking tot uw zesde asielverzoek kon het CGVS niet anders dan vaststellen dat u uit het zelfde vaatje bleef putten. U verwees opnieuw naar mogelijke problemen met een militie (nl. van Muqtada As-Sadr) bij een eventuele terugkeer naar Irak en dit omwille van uw werk voor de Amerikanen vele jaren terug. Opnieuw, dit element werd over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden en het louter herhalen ervan kon niet leiden tot een andersluidende appreciatie van uw asielverzoek (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 16). Dat u er aan toevoegde dat u nog meer moeilijkheden vreesde omdat u ook geen praktiserend moslim meer was, was opnieuw een loutere bewering van uwentwege die u op geen enkele manier concretiseerde of aantoonde. Overigens relativeerde u zelf uw situatie door aan te geven dat u al tien jaar geleden uw land had verlaten en niet wist of er nog iets was gebeurd of niet. Het CGVS wenste in dit verband op te merken dat, indien u stelde dat uw vrees nog bestaande was, van u in alle redelijkheid kon worden verwacht dat u zich dan op de hoogte hield/stelde van eventuele nieuwe ontwikkelingen in uw thuisland inzake uw eigen situatie of deze van uw achtergebleven familieleden. Dat u dat niet had gedaan, stond haaks op de door u beweerde vrees voor vervolging (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 12 februari 2020, vraag 16).

(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn asielrelaas zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Er moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd en waaruit geen gegronde vervolgingsvrees of reel risico op ernstige schade is gebleken, niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde.

Waar verzoeker aangeeft nu ook problemen te kennen met zijn stam omdat hij ervan beschuldigd wordt achter de arrestatie te zitten van personen van de stammen Al-Mansouri en Al-Shummare in 2010 waardoor hij door zijn eigen stam werd verstoet en er toestemming werd gegeven hem te doden, wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat hij tijdens zijn initieel verzoek geenszins gewag heeft gemaakt van enige problemen omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen en uitdrukkelijk verklaarde eigenlijk geen problemen te hebben gekend wegens deze werkzaamheden (persoonlijk

onderhoud van 15 maart 2011, p. 14), hetgeen ook werd vastgesteld in het kader van de beoordeling van zijn derde verzoek.

De commissaris-generaal merkt verder met reden op dat verzoeker bovendien nu ook een heel andere invulling geeft aan zijn taak als tolk voor de Amerikaanse troepen dan hij eerder had beweerd. Er wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoeker tijdens zijn voorgaande verzoeken stelde dat hij enkel tolkte tijdens opleidingen bij de Iraakse politie en troepen (persoonlijk onderhoud van 15 maart 2011, p. 3, 14) terwijl hij actueel ineens aangeeft dat hij niet alleen tolkte tijdens opleidingen, maar ook Amerikaanse troepen vergezelde tijdens huiszoekingen en arrestaties, en hij zelfs bij arrestaties was betrokken van kopstukken van Jaish al-Mehdi (Verklaring volgend verzoek, DVZ van 29 maart 2022, vraag 16), vandaar volgens verzoeker zijn problemen met deze militie en met de daarmee verbonden stammen Al-Mansouri en Al-Shummare. Dat verzoeker thans, in het kader van zijn zevende verzoek om internationale bescherming, en bijna twaalf jaar na zijn eerste verzoek in België deze elementen naar voren brengt, ondergraaft ook volgens de Raad zijn geloofwaardigheid in ernstige mate.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij het conflict tussen zijn stam en de twee voormelde stammen pas recent in mei 2021 te weten kwam via zijn broer nadat hij eigenlijk zinnens was terug te keren naar Irak, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker nochtans eerder verklaarde dat zijn broer in 2015 naar Duitsland is gereisd en hij hem bij aankomst op de hoogte heeft gesteld van alle incidenten die zich na zijn vertrek uit Irak hadden voorgedaan, zoals de arrestatie van stamleden omwille van verzoeker, én de toestemming van de eigen stam om hem te doden (zie Verklaring volgend verzoek, DVZ van 29 maart 2022, vraag 16). De Raad treedt verweerders oordeel dan ook bij dat het gegeven dat verzoeker pas anno 2022, meer dan zeven jaar na die zogenaamde verontrustende tijdingen door zijn broer, en zovele asiolverzoeken later, hiermee op de proppen komt, volstrekt ongeloofwaardig voorkomt. Verweerder oordeelt met reden dat het er alle schijn van heeft dat verzoeker van asiolverzoek tot asiolverzoek zijn verhaal tracht aan te dikken en bijkomende elementen verzint teneinde de uitkomst van dat verzoek te beïnvloeden en dat aan verzoekers verhaal niet het minste geloof kan worden gehecht. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij pas in 2021 op een gedetailleerde manier op de hoogte werd gebracht van de bovenvermelde problemen en in 2015 slechts flarden te horen kreeg doch hiermee kan hij dan op geen enkele manier verklaren waarom hij nooit eerder tijdens zijn voorgaande verzoeken, en al zeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS in 2011, nooit met een woord heeft gerept over zijn thans voorgehouden betrokkenheid bij Amerikaanse arrestaties van o.a. kopstukken van het Mehdi-leger.

De Raad stipt hierbij volledigheidshalve aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek spontaan aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst en die zijn terugkeer beletten. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het betoog dat verzoeker tijdens de eerdere verzoeken geen documenten had om de verstoting en "license to kill" te staven en dat gelet op de veelheid van de verzoeken over een lange periode verschillen kunnen ontstaan tussen de afgelegde verklaringen, kan geen afbreuk doen aan het feit dat hij evenwel verklaarde hiervan eerder op de hoogte te zijn geweest. Er kon zodoende redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij deze problemen, zelfs indien hij hierover slechts gebrekkige informatie had, spontaan zou hebben aangekaart.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op correcte gronden opgemerkt dat los van het bovenstaande verzoeker ook geen enkel tastbaar begin van bewijs aanbrengt aangaande zijn zogenaamde tolkenwerk voor de Amerikaanse troepen, laat staan zijn betrokkenheid als tolk bij gevoelige acties zoals arrestaties van vooraanstaande militieleden.

Verzoeker brengt geen dienstige en concrete argumenten bij die voorgaande vaststellingen kunnen ontkrachten.

Wat betreft de neergelegde documenten kan gewezen worden op volgende omstandige motivering in de bestreden beslissing:

"Ter staving van uw huidige verklaringen legt u twee documenten neer, nl. de verstotingsbrief van uw stam dd. 18 maart 2015 en een stuk met de toestemming van de stam om u te doden dd. 15 mei 2010. Vooreerst betreffen beide stukken slecht kopieën die via mail door uw neef Safi naar u zouden zijn verstuurd (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 18). U legt geen originelen neer, waardoor de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. De bewijswaarde van kopieën is per definitie quasi nihil

gelet op het makkelijk manipuleerbaar karakter ervan. Tegelijkertijd is het ook weinig logisch dat de verstotingsbrief dateert van 5 jaar na de toestemming van uw stam om u te doden. Logischerwijze zou u eerst worden verstoten door de stam om vervolgens akkoord te gaan met de 'license to kill'. Wat is het nut u te verstoten wanneer u al 5 jaar eerder vogelvrij zou zijn verklaard door de eigen stam. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u deze stukken, daterend van 2010 en 2015 nu pas anno 2022 kan neerleggen, te meer u zelf stelt dat u uw broer al ontmoette in 2015. Dat die stukken u dan niet eerder waren gekend en/of u deze kon neerleggen, is evenzeer een groot vraagteken. Overigens is het opvallend dat, alhoewel beide stukken met een verschil van 5 jaar werden opgesteld, naar kleur, lay out, lettertype, ea. zeer gelijkend zijn. Dergelijke stukken kunnen makkelijk worden opgemaakt door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt. Bovendien wenst het CGVS in deze context nogmaals te benadrukken dat Iraakse documenten heel gemakkelijk tegen betaling en/of via corruptie verkrijgbaar zijn, zowel in Irak als daarbuiten. De bewijswaarde van de door u neergelegde documenten is aldus onbestaande.

Dat ook de inhoud van deze documenten, in casu de beslissing van de stam om u te verstoten en hun akkoord om u om te brengen, u pas in 2021 zou ter ore zou zijn gekomen, na een gesprek met uw broer naar aanleiding van uw voornemen om naar Irak terug te keren, wordt dan weer tegensproken door uw eerdere verklaring dat uw broer u in 2015 al op de hoogte had gebracht van beide beslissingen van de stam. U spreekt zich op dit vlak gewoon faliekant tegen, wat uw oprechtheid andermaal onderuit haalt. Er valt overigens geen enkele reden te bedenken waarom uw broer en/of neef S. (met wie u het meeste contact heeft) u tot (mei) 2021 in het ongewisse zouden laten aangaande beide cruciale beslissingen van de stam, gelet op de relevantie ervan in het kader van uw talloze opeenvolgende asielerzoeken binnen Europa - België, Nederland, Zweden en Duitsland (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 16, 18 en 21). Overigens, dringt zich eveneens de vraag op waarom u, gesteld dat u pas in mei 2021 weet kreeg van beide stambeslissingen, dan pas in maart 2022 - bijna een jaar later - een nieuw asielerzoek in België indiende, het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van uw opeenvolgende verzoeken." Verzoeker laat deze concrete motieven volledig ongemoeid. Door slechts de neergelegde documenten te benadrukken kan verzoeker voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht stellen.

Verzoeker laat tevens volgende overwegingen ongemoeid:

"Waar verzoeker actueel dan weer verklaarde dat hij reeds in 2016 problemen met de stam heeft opgeworpen (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 18). Echter, u gaat hiermee helemaal voorbij aan uw verklaring dat die geopperde stamproblemen volgens uw toenmalige verklaringen te maken hadden met uw huwelijk met een Zweedse (door hen als een Joodse gepercipieerd) en niet omwille van uw thans beweerde activiteiten als tolk betrokken bij Amerikaanse arrestaties. Uw verhaal gaat opnieuw alle kanten uit.

Wat anderzijds uw eerder huwelijk betreft en het gegeven dat u in Zweden een dochter heeft, verklaart u momenteel enkel dat dit voer voor roddels is binnen de stam. Het CGVS betwist niet dat hieromtrent roddels kunnen zijn ontstaan en dat dit mogelijks door u als onaangenaam wordt ervaren, maar wil er op wijzen dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen enerzijds roddels en anderzijds vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 23).

Tot slot, inzake de door u voorgehouden medische problemen - enerzijds psychologische problemen en anderzijds evenwichtsproblemen - legt u geen enkel tastbaar begin van bewijs neer noch enig medisch attest die deze actueel zouden kunnen staven (zie Verklaring Volgend Verzoek, DVZ, dd. 29 maart 2022, vraag 12). U voegde er zelf aan toe dat de psycholoog zelf stelde dat alles te maken heeft met het gebrek aan een verblijfsvergunning en u daarom voorstelde hasj te roken. Het CGVS kan hier enkel beklemtonen dat uw opeenvolgende asielerzoeken in België werden afgewezen (net zoals dat het geval zou zijn geweest in de andere Europese landen) maar uzelf besloot hier in moeilijke omstandigheden te verblijven en geen gevolg te geven aan de beslissingen van de Belgische/ Europese asielinstanties. Wat uw evenwichtsproblemen betreffen stelt u zelf dat u medicatie heeft gekregen maar daarmee ben gestopt, u viel er immers van in slaap. U bent momenteel hiervoor niet meer in behandeling."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze pertinente bevindingen integraal over.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift tot slot aanvoert dat hij sinds 2010 niet meer is teruggekeerd naar Irak en zich een westerse levensstijl heeft aangemeten door zijn langdurig verblijf in Europa waardoor hij dreigt geïsoleerd te worden, merkt de Raad op dat er in casu geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker dermate vervreemd is van de Iraakse cultuur. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden.

Het loutere feit dat verzoeker sinds 2010 niet meer teruggekeerd is naar Irak, is onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Iraakse bevolking in die mate als verwesterd zouden worden aanzien dat hij in Irak zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen. De Raad benadrukt hierbij dat het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze

in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet gewijzigd kan worden. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeven. Er kan ook niet worden gesteld dat verwesterde mensen in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde mensen’ hun eigenheid behouden. Aldus zal de mate waarin ze ‘verwesterd’ zijn een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in hun land van oorsprong. Ten slotte kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in het land waar ze vandaan komen. Verzoeker dient dan ook zijn verzoek om internationale bescherming op individuele wijze te staven en aantonen dat in zijn geval er onoverkomelijke eisen zullen worden gesteld die een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon, wat in casu niet het geval is, te meer verzoeker de motieven aangaande zijn huwelijk in Zweden en zijn dochter niet heeft weerlegd.

De Raad stipt hierbij volledigheidshalve aan dat verzoeker in zijn verklaring volgend verzoek van 29 maart 2020 bij religie “sjiitische islam” opgaf, zich bedient van de Arabische taal alsook school liep en werkte in Irak.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst uit Zuid- Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf moet worden beoordeeld.

In dit verband integraal kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de aanvullende nota:

“Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal- Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de

herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad. Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eerdergerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers. Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats.

De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten.

Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen.

Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen

zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Najaf geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In zoverre in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie nog de vraag rijst of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit willekeurig geweld in Najaf in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, kan de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bijtreden.

Verzoeker toont immers geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, laat verzoeker na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Najaf. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en de aanvullende nota dan ook over.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

H. CALIKOGLU